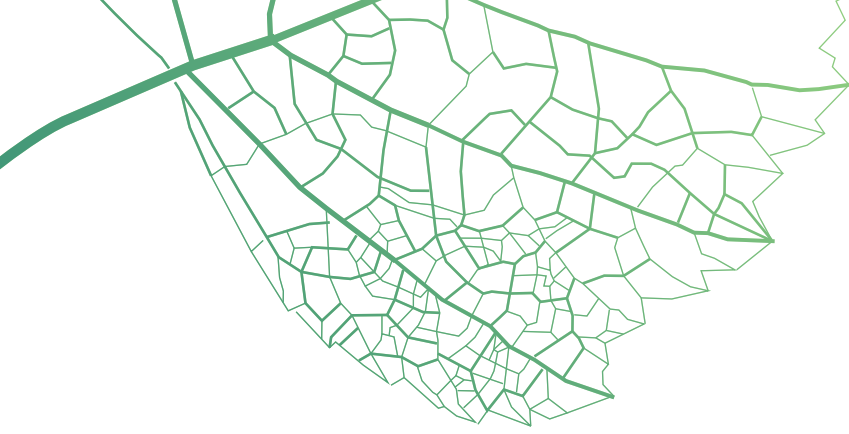

Kaupunkiluonnon laadun kehittäminen parantaa ihmisten ja muun luonnon yhteishyvintia

Nora Fagerholm
Maria Hällfors
Michael Christie
Christopher Raymond
Alex Lechner
Kari Jalonen

Johdanto

Euroopan Unionin (EU) biodiversiteettistrategian ja ennallistamisasetuksen tavoitteiden saavuttamiseksi on sekä lisättävä kaupunkiluonnon määrää että kehitettävä sen laatua. Tämä edellyttää luontosuhteen uudelleen ajattelua monilajisen oikeudenmukaisuuden näkökulmasta, joka ottaa yhtälailla huomioon sekä ihmisten että muiden lajien hyvinvoinnin. Poliittisten tavoitteiden edistämiseksi määrälliset mittarit ovat tähän asti korostuneet. Haluamme tässä politiikkasuosituksessa nostaa näiden rinnalle kaupunkiluonnon laadun merkityksen kaupunkisuunnittelulle, ennallistamiselle ja hyvinvoinnille.

Kaupunkiluonnolla on olennainen rooli luontokadon pysäyttämiseksi, ilmastonmuutoksen vaikutuksiin sopeutumisessa ja ihmisten terveyden ja hyvinvoinnin edistämiseksi. Kaupunkien laajentuminen on kuitenkin viimeisten 25 vuoden aikana pienentänyt metsäalueita ja taajamien sisäisiä viheralueita (Tiitu ym., 2014). **Nykyisin kaupunkiluontoa uhkaa pirstoutuminen voimakkaasti kasvavissa ja tiivistyvissä kaupungeissa.** Viime vuosina kaupunkisuunnittelussa on kuitenkin tapahtunut tarpeellinen biodiversiteettikäänne (Hautamäki et al., 2024) ja kaupunkiluonnon merkitys on noussut aiempaa tärkeämpään rooliin muun maankäytön rinnalla.

Luontokadon pysäyttäminen ja ilmastonmuutokseen sopeutuminen vaatii kuitenkin sosiaalisen ja ekologisen oikeudenmukaisuuden kehittämistä ja vakiintuneiden ajattelutapojen purkamista. Ihminen tulisi nähdä osana luontoa ja ekosysteemejä. Tämä edellyttää esimerkiksi kaupunkiluonnon suunnittelua siten, että ihmisen tarpeet eivät vaikeuta toisten lajien olemassaolon ehtoja vaan tukevat näiden samanaikaista hyvinvointia (Rupprecht, 2020). **Tavoitteena on tukea monilajisen oikeudenmukaisuuden toteutumista antamalla tilaa usein huomiotta jäävien ihmisryhmien ja muiden lajien äänille päätöksenteossa** (Maller, 2021).

Laadukas kaupunkiluonto vahvistaa ihmisten hyvinvointia, tukee sosiaalisen oikeudenmukaisuuden toteutumista ja vahvistaa kaupunkiemme sietokykyä. Johdonmukaiset ratkaisut vahvistavat ihmisten ja muun luonnon yhteishyvinvointia (Laako ym., 2024).

Tärkeimmät suositukset kaupunkiluonnon laadun huomioimiseen ennallistamistoimissa

- Luonnon ennallistamisessa tulee huomioida määrällisten kriteerien lisäksi kaupunkiluonnon laatu, jotta toimien vaikutukset sekä ihmisten hyvinvointiin että luonnon monimuotoisuuteen ovat perusteltuja.
- Kaupunkisuunnittelussa ja ennallistamistoimissa on pyrittävä tasapainottamaan ihmisten ja muiden lajien tilalliset tarpeet. Kaupunkiluonnon kytkeytyneisyyden mallintamisessa tulee huomioida sekä ekologiset että ihmisenäkökulmat.
- Hyödyntämällä paikallahoitotavotteita, kuten kansalaisille suunnattuja digitaalisia karttapohjaisia kyselyjä, voidaan tunnistaa miten ihmiset arvottavat luontoa eri näkökulmista.
- Näillä menetelmillä voidaan tunnistaa ja priorisoida eri ihmisryhmien luonnolle antamia merkityksiä heille itselleen – ja myös muiden lajien näkökulmasta, erityisesti kun huomioidaan kuinka elämme yhdessä luonnon kanssa tai osana luontoa.

Yksityiskohtaisemmat toimenpidesuositukset kaupunkiluonnon laadun huomioimiseen sivulla 8.

Kaupunkiluonnon ennallistamistoimet tukevat ihmisten ja muun luonnon yhteishyvinvointia

Oikein kohdennetuilla kaupunkiluonnon ennallistamistoimilla voidaan lisätä sekä ihmisten että muiden lajien hyvinvointia kaupunkiympäristöissä. Ihmiset hyötyvät kaupunkiluonnon tarjoamista liikunta- ja virkistysmahdollisuuksista esimerkiksi kävelemällä, lenkkeilemällä, leikkimällä, ja muuten ulkoilemalla (Fagerholm ym., 2021). Lisäksi kaupunkiluonto tukee ihmisten hyvinvointia ja terveyttä mm. lisäämällä sosiaalista vuorovaikutusta, rentoutumista ja vastustuskykyä sekä laskemalla verenpainetta ja sykettä.

Näiden suorien hyötyjen lisäksi luontokokemukset tuottavat myös syvempiä merkityksellisyiden ja sisäisen hyvinvoinnin kokemuksia, jotka voivat esimerkiksi tukea ihmisen henkilökohtaista kasvua tai itsensä hyväksymistä (Lima & Mariano, 2022). Luontoympäristöt tuottavat huomattavia taloudellisia vaikutuksia mielenterveyden, sydän- ja verisuonisairauksien sekä astman ja allergioiden ehkäisyssä ja hoidossa (Tyrväinen, 2024).

Muiden lajien hyvinvoinnin osalta luontokadon pysäyttäminen ja elinympäristöjen ennallistaminen on erityisen tärkeää myös kaupungeissa. Monet kaupunkien elinympäristöt (kuten historialliset viherympäristöt ja kaupunkien paahdeympäristöt) ovat monimuotoisuuden kannalta arvokkaita (Hautamäki, 2024). Luontokato näkyy kaupungeissa tyypillisten elinympäristöjen laadullisena heikkenemisenä (Kontula ym., 2018), ja siksi elinympäristöjen säilyttämisellä ja ennallistamisella kaupunkiympäristöissä on tärkeä rooli lajien elinvoiman tukemisessa.

Kaupunkiluonto tukee lisäksi monin tavoin ilmastomuutoksen vaikutuksiin sopeutumista muun muassa edesauttamalla hulevesien hallintaa, säätelemällä lämpötiloja hellejaksojen aikana ja puhdistamalla kaupunki-ilmaa pölystä.

Yhteishyvinvoinnin saavuttamiseksi ennallistamistoimissa tulisi määrän lisäksi keskittyä laatuun

EU:n biodiversiteettistrategian ja Kunmingin-Montrealin kansainvälisen luonnon monimuotoisuuskehityksen mukaisesti Suomi on sitoutunut suojelemaan 30 prosenttia maa- ja merialueista sekä ennallistamaan 30 prosenttia heikentyneistä elinympäristöistä vuoteen 2030 mennessä. EU:n ennallistamisasetuksen tavoitteena on, että kansalliset ennallistamistoimet kattavat vähintään 20 prosenttia EU:n maa- ja merialueista vuoteen 2030 mennessä ja kaikki ennallistamista tarvitsevat ekosysteemit vuoteen 2050 mennessä. Suomen ja muiden EU:n jäsenvaltioiden on laadittava kansalliset ennallistamissuunnitelmat tavoitteiden toteuttamiseksi kahden vuoden kuluessa asetuksen toimeenpanosta.

Kaupunkiluonnon laadun näkökulmasta tavoitteiden siirtäminen käytäntöön on kuitenkin haastavaa. Ennallistamisasetuksen artikla 8 asettaa tavoitteeksi tyydyttävän kaupunkivihreän määrän (viherrakenteet ja latvuspeittävyys), mutta asetuksessa ei määritellä tyydyttävään tasoon vaadittavia määreitä tai sitä miten tyydyttävä taso määritellään paikallisesti esim. kaupungin-osatasolla (Hautamäki et al., 2024). **Kansallisissa ennallistamissuunnitelmassa olisikin huomioitava määrällisten kriteerien lisäksi kaupunkiluonnon laatu, jotta ennallistamistoimet voidaan kohdentaa lajien elinvoiman ja monilajisen oikeudenmukaisuuden kannalta parhaalla mahdollisella tavalla ja luontokato pysäyttää vuoteen 2030 mennessä.**

Kytkeytyneisyyttä tulisikin mallintaa sekä ekologisesta että ihmisten näkökulmasta, jotta voidaan huomioida ihmisten ja muiden lajien eriävät tarpeet yhteishyvinvoinnin edistämiseksi.

Ekologisesta näkökulmasta monimuotoisuuden säilymistä tukevat elinympäristöjen riittävä pinta-ala ja laatu sekä ekologisten verkostojen kytkeytyneisyys, joka mahdollistaa lajien liikkuvuuden ja geenivirran elinympäristöjen välillä. **Kytkeytyneisyyden säilyttäminen ja lisääminen sekä viherrakenteen kehittäminen on erityisen tärkeää, jotta nykyiset suojelun ja ennallistamisen määrälliset kriteerit saadaan täytettyä.** Vain tiettyjen lajien suojeluun keskittyminen ei kuitenkaan ole kestävä strategia, sillä eri lajit elävät monimutkaisissa ekologisissa verkostoissa. Jos ei-suojellun lajiston annetaan taantua, verkostot voivat heikentyä, mikä johtaa vuorovaikutusten heikkenemiseen ja vaikuttaa negatiivisesti myös suojeltuihin lajeihin. Lisäksi viime vuosikymmenten kannanmuutokset ovat osoittaneet, että yleisten lajien ekologisten tarpeiden huomiotta jättäminen voi johtaa siihen, että myös niistä tulee uhanalaisia tulevaisuudessa. Lisätietoa kaupunkiluonnon laadusta ekologisesta näkökulmasta tarjoavat mm. Jalkanen & Vierikko (2022) ja Hautamäki ym. (2024).

Luontokatoon ja ennallistamiseen liittyvien tavoitteiden toimeenpanossa monilajisen oikeudenmukaisuuden edistäminen ja ihmisten ja muun luonnon yhteishyvinvoinnin näkökulma tulisi huomioida kaupunkiluonnon kytkeytyneisyyden tarkastelussa. Myös valmistelussa olevan alueidenkäyttölain uudet kaavamerkinnot huomioivat ekologisen kytkeytyneisyyden. **Kytkeytyneisyyttä tulisikin mallintaa sekä ekologisesta että ihmisten näkökulmasta, jotta voidaan huomioida ihmisten ja muiden lajien eriävät tarpeet yhteishyvinvoinnin edistämiseksi.**

Esimerkiksi saman maiseman kytkeytyneisyys näyttää varsin erilaiselta sammakon silmin — korostaen lähellä toisiaan olevia kosteikkoreittejä — kuin linnun näkökulmasta, joka tarvitsee suurempia elinympäristöalueita, jotka kuitenkin voivat sijaita suhteellisen kaukana toisistaan. Samoin arkiviherympäristöjen merkitys vaihtelee käyttäjän tarpeesta riippuen: lenkkeilijä etsii pidempiä reittejä liikuntaa varten, kun taas lapsiperhe kaipaa lähellä kotia olevaa virkistysaluetta leikkiin, eväiden syömiseen ja luonnon seuraamiseen. Näiden tarpeiden tasapainottaminen on keskeistä oikeudenmukaisten ja kestävien kaupunkiympäristöjen luomisessa.

Kestävän ja oikeudenmukaisen tulevaisuuden rakentaminen edellyttää ajattelutavan muutosta, jotta luonto nähdään laajemmin kuin vain hyödyntämisen näkökulmasta.

Ekologisten kriteerien lisäksi on tarvetta kaupunkiluonnon arvojen tunnistamiselle ihmisten näkökulmasta. Siksi korostamme tässä politiikkasuosituksessa kaupunkiluonnon laadun arvottamista ihmisten näkökulmasta osallistavilla menetelmillä. Kestävän ja oikeudenmukaisen tulevaisuuden rakentaminen edellyttää ajattelutavan muutosta, jotta luonto nähdään laajemmin kuin vain materiaalisen hyödyntämisen näkökulmasta. Tämä on IPBES:n arvoraportin (Paulomäki ym., 2023) keskeinen sanoma. Raportin esittämä viitekehys laajensi ymmärrystä niistä **moninaisista tavoista, joilla ihmiset arvottavat ja ovat vuorovaikutuksessa luonnon kanssa. Ihmisten suhdetta luontoon ja yhteiselo luonnon kanssa voidaan tarkastella neljän elämisen kehyyksen kautta:**

1. Luonnosta eläminen: luontoa pidetään ensisijaisesti resurssina ihmisten käyttöön ja hyödyntämiseen
2. Luonnossa eläminen: luontoa pidetään hyvinvoinnin, kulttuurin ja identiteetin paikkana
3. Luonnon kanssa eläminen: ihmisten ja luonnon nähdään elävän yhdessä
4. Luontona eläminen: ihmiset ovat olennainen osa luontoa

Nämä neljä kehystä eivät ole toisiaan poissulkevia. **Listan kolmas ja neljäs kehys auttavat huomioimaan muiden lajien näkökulmia**, mutta näihin liittyvistä ihmisten arvotuksista on vielä niukasti tietoa saatavilla. **Paikkalähtöiset menetelmät tukevat näiden kehysten ilmentämien luontoarvojen ymmärtämistä ja huomioimista kaupunkisuunnittelussa ja ennallistamistoimissa.**

Kaupunkiluonnon laadun tunnistaminen paikkalähtöisten menetelmien avulla

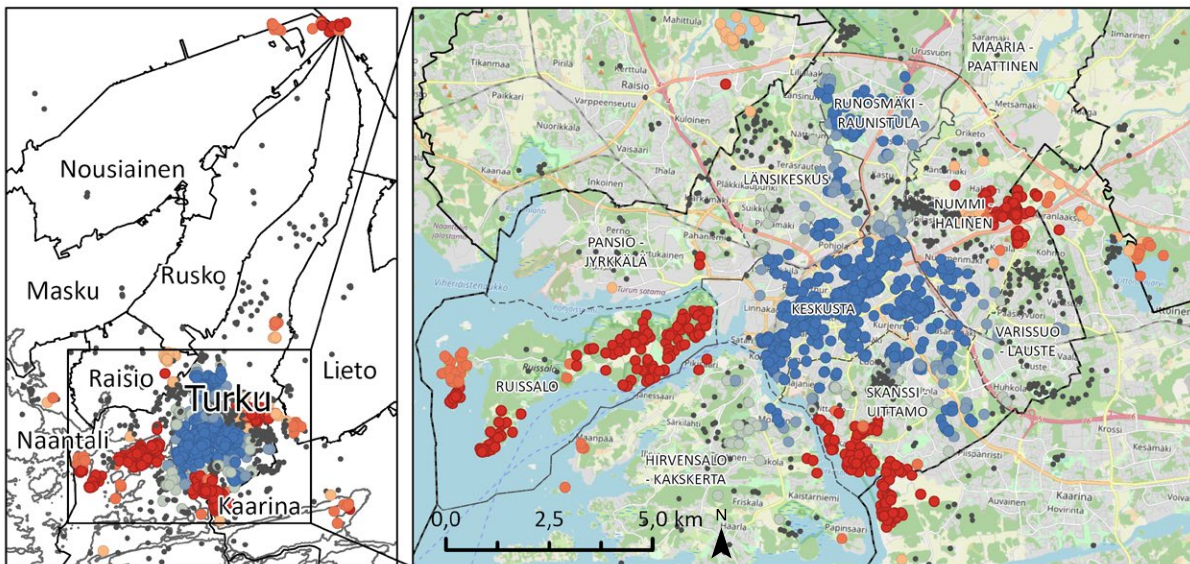
Paikkalähtöisillä menetelmillä voidaan ymmärtää, dokumentoida ja parantaa kaupunkiluonnon laatua sekä tarkastella sitä eri ihmisryhmien ja muiden lajien näkökulmasta. Nämä menetelmät tukevat monilajisen oikeudenmukaisuuden toiminnallistamista ja ihmisten ja muun luonnon yhteishyvinvoinnin huomioimista. Ne ovat hyödyllisiä erityisesti kytkeytyneisyyden tutkimuksessa, mahdollistaen niiden ekologisesti ja yhteiskunnallisesti tärkeiden alueiden tunnistamisen, mitkä tulisi säilyttää.

Digitaalisissa karttapohjaisissa kyselyissä vastaajat, eli kaupunkilaiset itse, pääsevät merkitsemään kartalle omalle arkiympäristölleen ja maisemalleen antamia paikkasidonnaisia merkityksiä (Kyttä et al., 2023; katso myös kuva 1). Nämä merkitykset voivat vaihdella liikunta- ja virkistysmahdollisuuksista hyvinvointi- ja terveyshyötyihin sekä syvempiin hyvinvoinnin merkityksiin, ja voivat linkittyä jokaiseen neljään elämisen kehykseen. Kerätyn paikkatiedon ja siihen liittyvän kuvailutiedon pohjalta voidaan analysoida esimerkiksi luontoarvojen spatiaalista jakaumaa, keskittyneisyyttä (kuva 2) tai saavutettavuutta sekä selvittää, miten kaupunkiluonnon merkitykset vaihtelevat eri ihmisryhmien välillä joko aluekohtaisesti tai koko kaupungin tasolla (Fagerholm, et al., 2021).

Kuva 1. Digitaaliset karttapohjaiset kyselyt auttavat ymmärtämään kaupunkiluonnon laatua eri ihmisryhmien ja muiden lajien näkökulmasta.

Kuva 2 antaa esimerkin luontoarvojen paikkalähtöisestä analyysistä. Karttakyselyssä turkulaisia pyydettiin merkitsemään kartalle ulkoilupaikkoja. Kunkin ulkoilupaikan yhteydessä kysyttiin, mitä aktiviteetteja tai arvoja vastaaja liittää kyseiseen paikkaan. Yleisimpiä näistä olivat ovat ulkona oleminen, kävely, kauneus ja luonnonläheisyys. Kartta havainnollistaa ulkoilupaikkojen tilastollisesti merkitsevät klusterit (prosenttiosuus kertoo klusterin tilastollisen merkitsevyyden). Runsaasti erilaisia luontoon liittyviä aktiviteetteja ja arvoja tarjoavat ulkoilupaikat keskittyvät tilastollisesti merkittävinä ”hot spoteina” tunnetuille luonnon läheisille alueille Turussa. Ne sijaitsevat myös veden läheisyydessä. Turun keskustan alue sen sijaan erottuu sinisenä ”cold spotina”, koska keskustan tarjoamat ulkoilumahdollisuudet liittyvät erityisesti puistoihin ja urheilualueisiin, joihin vastaajat ovat liittäneet yksittäisiä tai harvoja luontoon liittyviä aktiviteetteja tai arvoja.

- cold spot (99%)
- cold spot (95%)
- cold spot (90%)
- not significant
- hot spot (90%)
- hot spot (95%)
- hot spot (99%)

Kuva 2. Ulkoilupaikkojen (2 270 paikkaa, n=647) klusteroituminen paikkoihin liitettyjen aktiviteettien ja arvojen mukaan tarkasteltuna (Fagerholm ym., 2021; taustakartan aineistot © Maanmittauslaitos, Turun kaupunki ja OpenStreetMap)

Tässä kuvattu paikkalähtöinen lähestymistapa auttaa tunnistamaan ja priorisoimaan eri ihmisryhmien kaupunkiluonnolle antamia arvoja sekä tarkastelemaan kaupunkiluontoa muiden lajien näkökulmasta – erityisesti käsitellessä ihmisten rinnakkaiseloä luonnon kanssa tai elämistä osana luontoa (elämisen kehukset 3 ja 4). Ihmisiltä kerättyä paikkatietoa voidaan yhdistää muuhun paikkatietoon, kuten ekologista kytkeytyneisyyttä kuvaaviin aineistoihin, kaupunkiluonnon ja ihmisten kokemuksen välisten vuorovaikutusten ymmärtämiseksi. Monet suomalaiset kaupungit hyödyntävät jo karttapohjaisia kyselyjä osana kaupunkisuunnittelua, ja näitä menetelmiä voitaisiin laajentaa ennallistamisen suunnitteluun.

Toimenpidesuositukset kaupunkiluonnon suunnitteluun, suojeluun ja ennallistamiseen

Syvämpi ymmärrys kaupunkiluonnon laadusta mahdollistaa suojelun ja ennallistamistoimien tehokkaan kohdentamisen. Tämän mahdollistamiseksi:

- Määrällisiä mittareita tulee täydentää selvittämällä asukkaille tärkeää kaupunkiluonnon laatua sekä hyödyntämällä yllä esiteltyjä neljää elämisen kehystä luonnon moninaisten arvojen tunnistamiseksi.
- Kaupunkiluonnon paikkatietopohjaisia kytkeytyneisyysanalyysseja on tarpeen tehdä monilajisen oikeudenmukaisuuden näkökulmasta. Näin tunnistetaan spatiaalinen päällekkäisyys ja ristiriitaisuus ekologisten arvojen (elinympäristöjen pinta-ala ja laatu sekä niiden kytkeytyneisyys) sekä eri ihmisryhmien arvojen (kaupunkiluontoon liittyvät merkitykset eri elämisen kehysten kautta tarkasteltuna) välillä.

Kaupunkiluonnon laadun huomioiminen viherrakenteen suunnittelussa tukee tehokkaita ennallistamistoimia sekä ihmisten ja muun luonnon yhteishyvintia. Tämän mahdollistamiseksi:

- Viherrakenteen suunnittelua tulee ohjata tunnistamalla alueita, jotka ovat sekä ekologisesti arvokkaita että ihmisten arvostamia.
- Suunnittelussa tulee huomioida kokonaisvaltaisen viherrakenteen merkitys luonnon monimuotoisuudelle sekä tavanomaisten arkiympäristöjen luonnon merkitys kaupunkilaisille (Hautamäki et al., 2024).
- Viherrakenteen suunnittelussa tulee huomioida maisemataso (viheryhteydet ja maisemajatkumot) nykyistä selkeämmin ja lisätä monihyötyisten luontopohjaisten ratkaisujen käyttöä (Laako ym., 2024).
- Monilajisen oikeudenmukaisuuden, kaupunkien sosio-ekologisen sietokyvyn ja osallistavan demokratian huomioiminen kaupunkisuunnittelussa on tärkeää kestävyysmurrosten aikaansaamiseksi (Raymond et al., 2025).

Viitteet

- Fagerholm, N., Eilola, S., & Arki, V. (2021). Outdoor recreation and nature's contribution to well-being in a pandemic situation - Case Turku, Finland. *Urban Forestry & Urban Greening* 64.
- Hautamäki, R., Heinilä, A., Moilanen & A., Rajaniemi, J. (2024). Ekologinen kytkeytyvyys ja luonnon monimuotoisuus alueidenkäytön suunnittelussa. *Suomalainen Tiedeakatemia*, Helsinki.
- Jalkanen, J. & Vierikko, K. (2022). Viheralueiden elonkirjo – Asiantuntijakysely ja luonnon monimuotoisuuden laatumittaristo kaupunkisuunnittelun tueksi. *Terra* 134(4), 207–223.
- Kontula, T. & Raunio, A. (toim.). (2018). Suomen luontotyyppien uhanalaisuus 2018. Luontotyyppien punainen kirja – Osa 1: Tulokset ja arvioinnin perusteet. *Suomen ympäristö* 5/2018. Suomen ympäristökeskus ja ympäristöministeriö, Helsinki.
- Kyttä, M., Fagerholm, N., Hausner, V. & Broberg, A. (2023). Maptionnaire. Teoksessa Burnett, C. (toim.) *Evaluating Participatory Mapping Software*, s. 71-91. Springer.
- Laako, H., Aalto, J., Boström, C., Hyytiäinen, K., Häyrynen, S., Jarva, J., Koivula, M.J., Kosenius, A.-K., Laine, I., Lehikoinen, A., Mykrä, H., Onkila, T., Paloniitty, T., Pappila, M., Silfverberg, O., Sääksjärvi, I., Wolff, L.-A. ja Kotiaho, J.S. 2024. Kestävyysemurros edellyttää johdonmukaista ja läpileikkaavaa politiikkaa – Hallitustenvälisen luontopaneelin (IPBES) arviointiraporttien keskeiset viestit ja suosituksia kansallisen luontopolitiikan suunnitteluun ja päätöksentekoon. *Suomen Luontopaneelin julkaisuja* 4/2024. Suomen luontopaneeli, Helsinki.
- Lima, P.A.B. & Mariano, E.B., (2022). Eudaimonia in the relationship between human and nature: A systematic literature review. *Cleaner Production Letters* 2, 100007.
- Maller, C. (2021). Re-orienting nature-based solutions with more-than-human thinking. *Cities* 113, 103155.
- Paulomäki, H., Aulake, M., Herzon, I., Jokimäki, J., Kallio, K. P., Laine, I., Nieminen, T.M., Oksanen, E., Pappila, M., Silfverberg, O., Sinkkonen, A., Sääksjärvi, I. ja Kotiaho, J. S. 2023. Luonnon monet arvot ja niiden määrittäminen – Hallitustenvälisen luontopaneelin (IPBES) raportin mukautus Suomen kansallisiin olosuhteisiin. *Suomen Luontopaneelin julkaisuja* 1/2023. Suomen luontopaneeli, Helsinki.
- Raymond, C.M., Rautio, P., Fagerholm, N., Aaltonen, V.A., Andersson, E., Celermajer, D., Christie, M., Hällfors, M., Saari, M.H., Mishra, H.S., Lechner, A.M., Pineda-Pinto, M. & Schlosberg, D. (2025). Applying multispecies justice in nature-based solutions and urban sustainability planning: Tensions and prospects. *npj Urban Sustainability*, 5, 1–9.
- Rupprecht, C. D. D., Vervoort, J., Berthelsen, C., Mangnus, A., Osborne, N., Thompson, K., Urushima, A. Y. F., Kóvskaya, M., Spiegelberg, M., Cristiano, S., Springett, J., Marschütz, B., Flies, E. J., McGreevy, S. R., Droz, L., Breed, M. F., Gan, J, Shinkai, R., Kawai, A. (2020). Multispecies sustainability. *Global Sustainability* 3, e34.
- Tiitu, M. (2014). Rakennetun alueen laajeneminen Suomen kaupunkiseuduilla. Kehitys vuosina 2000–2012. *Suomen ympäristökeskuksen raportteja* 30/2014. Suomen ympäristökeskus.
- Tyrväinen, L., Halonen, J., Pasanen, T., Ojala, A., Täubel, M., Kivelä, S., Leskelä, R. ym. (2024). Luontoympäristön terveysvaikutukset ja niiden taloudellinen merkitys. *Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus* 76/2024. Luonnonvarakeskus

Kirjoittajat

Nora Fagerholm on ihmisen ja luonnon vuorovaikutuksen sekä kestävyystutkimuksen apulaisprofessori Turun yliopistossa. Hänen tutkimuksensa on monitieteistä ja hyödyntää digitaalisia ja paikkalähtöisiä menetelmiä ihmisten ja paikkojen välisen suhteiden tarkastelussa kestävyysmurrosten edistämiseksi. Hän on tutkinut kattavasti kaupunkiluonnon merkityksiä kansalaisille. Fagerholm on MUST-hankkeen varajohtaja.

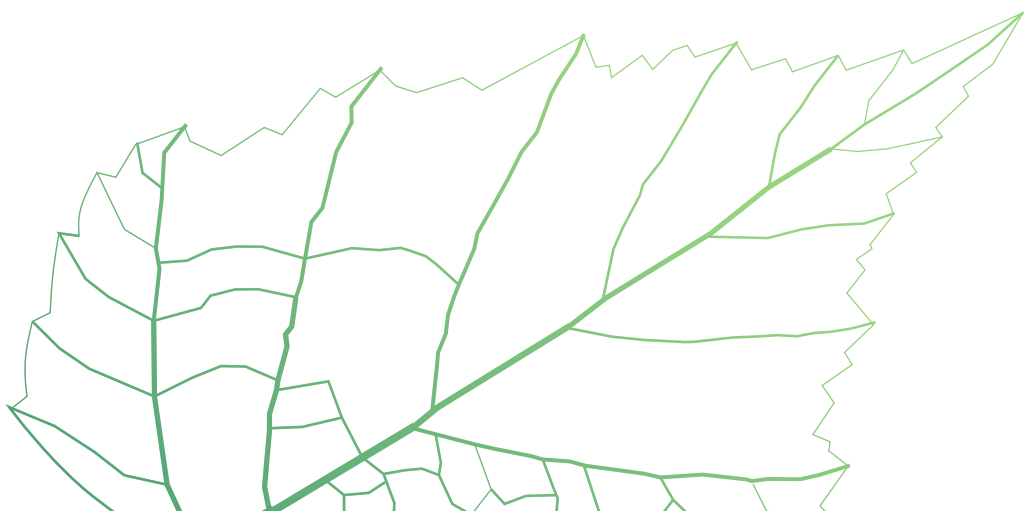
Maria Hällfors ilmastonmuutosekologian dosentti, joka toimii erikoistutkijana Suomen ympäristökeskuksessa. Hänen tutkimuksensa keskittyy eliölajien mahdollisuuksiin selvitä ilmastomuutoksen paineista. Hän käyttää pitkäaikaisdataa ja lämpötilakokeita selvittääkseen mitkä lajit pystyvät reagoimaan ilmaston muuttuessa esim. siirtymällä uusille alueille, muuttamalla fenologiaansa tai jopa sopeutumalla evoluution kautta.

Mike Christie on luonnon taloudellisen ja sosiaalisen arvottamisen tutkimukseen erikoistunut ympäristötalouden ja ekologisen taloustieteen professori Aberystwythin yliopistosta Isosta-Britanniasta. Hän toimi IPBES:n arvoraportin puheenjohtajana.

Christopher Raymond on kestävyystieteen professori Helsingin yliopistosta ja MUST-hankkeen johtaja. Hän keskittyy tutkimuksessaan luonnon moninaisten arvojen käsitteellistämiseen ja arviointiin, osallistavaan kaupunkisuunnitteluun sekä kestävyys siirtymiin. Hän toimii koordinoivana pääkirjoittajana IPBES:n arvoraportissa sekä johtajana yhdistyksessä The International Association for Society and Natural Resources.

Alex Lechner on maisemaekologi ja professori Monash-yliopistosta Indonesiasta. Hän on erikoistunut tutkimuksessaan monitieteisten lähestymistapojen soveltamiseen kaupunkiympäristöjen ja alueiden suunnittelussa sekä ekologisten yhteyksien mallintamiseen paikkatietomenetelmin.

Kari Jalonen on organisaatiotutkija, joka toimii johtavana tutkijana Demos Helsingissä. Hänen tutkimuksensa keskittyy julkisen sektorin strategiseen johtamiseen, tietoperusteiseen päätöksentekoon ja yhteiskuntien kestävyysmurroksiin. Jalonen on MUST-hankkeen vuorovaikutusvastaava.

MUST – mahdollistamassa monilajista siirtymää

MUST on monitieteinen tutkimushanke, jonka tavoitteena on mahdollistaa monilajinen siirtymä kohti elämäntapaa, jossa ihmisen ja muiden lajien hyvinvointi nähdään itseisarvoisina ja toisiaan tukevinä. Luomme monilajisen siirtymän edistämiseksi käsitteistöä, tietoa ja käytännön työvälineitä, jotka antavat esimerkiksi kansalaisille, opettajille, kaupunkisuunnittelijoille ja päätöksentekijöille mahdollisuuden huomioida luontoarvoja ja eri lajien välisiä suhteita niin keskusteluissa, suunnittelussa kuin päätöksenteossa. Tutkimusryhmässämme on tutkijoita muun muassa ihmismaantieteen, ekologian, kaupunki- ja aluesuunnittelun, ympäristotalouden sekä ympäristökasvatuksen aloilta.

Tutkimusta rahoittaa strategisen tutkimuksen neuvosto, joka toimii Suomen Akatemian yhteydessä. MUST-hanke on osa JUST TRANSITIONS-tutkimusohjelmaa. Löydät lisää tietoa hankkeesta ja sen tuloksista verkkosivuiltamme, osoitteesta: <https://must-project.fi/>

Politiikkasuositusta koskevat yhteydenotot:

Apulaisprofessori Nora Fagerholm, Turun yliopisto
nora.fagerholm@utu.fi

Lisätiedot MUST-hankkeesta:

Johtava tutkija, MUST-hankkeen vuorovaikutusvastaava Kari Jalonen, Demos Helsinki
kari.jalonen@demoshelsinki.fi

